

Sygn. akt X P 17/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Ławnicy: T. T.; Z. K.

Protokolant: Paulina Sarnowska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. we Wrocławiu

przy udziale -

sprawy z powództwa: E. Z.

przeciwko: (...) spółka jawna F.-P. i s-ka z

siedzibą w O.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, wydanie świadectwa pracy, ekwiwalent za urlop, odszkodowanie z tytułu umowy o zakazie konkurencji

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki E. Z. na rzecz strony pozwanej (...) spółka jawna F.-P. i s-ka z siedzibą w O. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

III. nakazuje powódce uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 243,78 zł tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa świadków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych;

IV. pozostałe koszty postępowania zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 stycznia 2015 r. powódka E. Z., reprezentowana przez pełnomocnika- radcę prawnego, wniosła o: (1) ustalenie istnienia stosunku pracy nawiązanego pomiędzy powódką- pracownicą a stroną pozwaną (...) sp. j. F.- P. i S-ka z siedzibą w O.- pracodawcą na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w okresie od 1 stycznia 2013 r. do dnia 28 lutego 2014 r., (2) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 16.580,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2014 r. tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, (3) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 16.772,44 zł (tj. 6 m-cy x wynagrodzenie miesięczne x 25% - art. 101 k.p.) tytułem odszkodowania na podstawie przepisu art. 101⁽²⁾ § 3 k.p. o zakazie konkurencji, (4) zobowiązanie strony pozwanej do wydania świadectwa pracy za okres od 1 stycznia 2013 r. do 28 lutego 2014 r. oraz (5) o zasądzenie

od strony pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że strona pozwana prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w zakresie stomatologicznej opieki zdrowotnej. Powódka jest z zawodu dentystą, jest wpisana do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą pod numerem (...), prowadzonego przez Dolnośląską Izbę Lekarską, prowadzi nadto działalność gospodarczą pod nazwą F. Stomatologia (...).

Powódka w okresie od 1 października 2003 r. do 21 sierpnia 2011 r. pozostawała ze spółką cywilną (...), P. P. (2) w stosunku pracy na podstawie zawieranych kolejno po sobie umów o pracę na czas określony. Po przekształceniu spółki cywilnej w spółkę (...) sp. j. F.- P. i S-ka, co miało miejsce 13 listopada 2012 r., strona pozwana zamiast umowy o pracę przedłożyła powódce umowę zlecenia nazwaną umową o udzielanie świadczeń zdrowotnych przez lekarza dentystę.

Na podstawie tej umowy powódka świadczyła na rzecz strony pozwanej pracę w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 28 lutego 2014 r. W ocenie powódki charakter wykonywanych przez nią czynności, a przede wszystkim poszczególne zapisy umowy wypełniają znamiona istotnych elementów stosunku pracy, m. in. powódka świadczyła pracę osobiście w sposób ciągły nie mniej niż 30 godzin łącznie w dni powszechnie tygodniowo, to jest nie mniej niż 6 godzin dziennie od poniedziałku do piątku oraz nie mniej niż 1 sobotę w każdym miesiącu w godzinach od 8 do 14 (§ 4 pkt 1a i 1b umowy), praca była przez nią świadczona w miejscu wyznaczonym przez stronę pozwaną, tj. w przedsiębiorstwie leczniczym strony pozwanej przy ul. (...) we W. (§ 4 pkt 3 umowy), powódka świadczyła pracę pod kierownictwem strony pozwanej i przestrzegała obowiązujących u strony pozwanej procedur, instrukcji i regulaminów (§ 2 pkt 3g umowy), obowiązana była do sporządzania rozliczeń z wykonywanych usług (§2 pkt 3j), powiadamiania strony pozwanej o wszelkich stwierdzonych nieprawidłowościach związanych z udzielanymi świadczeniami leczniczymi (§ 2 pkt 3o), przestrzegania obowiązującego u strony pozwanej cennika za usługi medyczne (§ 4 pkt 4b), umożliwienia stronie pozwanej kontroli trybu, zakresu i jakości wykonywanych świadczeń (§ 5 pkt 1), powódka za świadczoną pracę otrzymywała wynagrodzenie, tj. za świadczenia zrealizowane na rzecz pacjentów w ramach ubezpieczenia zdrowotnego w wysokości 35% kwoty wynikającej z wykonania usług medycznych miesięcznie, za świadczenia odpłatne w wysokość 35% wszystkich wypracowanych w danym miesiącu środków finansowych za usługi zrealizowane odpłatnie zgodnie z obowiązującym cennikiem (§ 4 pkt 4). Powódka wskazała, że w świetle art. 22 § 1 i 1¹ k.p. sąd może ustalić istnienie stosunku pracy także wówczas, gdy strony w dobrej wierze zawierają umowę cywilnoprawną, lecz jej treść lub sposób realizacji odpowiada cechom stosunku pracy, powołując się przy tym na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2008 r., I PK 311/07.

Podniosła także, że jeżeli zawarta przez strony umowa zawiera cechy umowy o pracę oraz umowy cywilnej, to dla oceny uzgodnionego przez jej strony rodzaju stosunku prawnego decydujące jest ustalenie, które z tych cech mają charakter przeważający. Oceny charakteru umowy należy dokonywać nie tylko na podstawie przyjętych przez jej strony postanowień, które mogą mieć na celu stworzenie pozoru innej umowy, lecz także na podstawie faktycznych warunków jej wykonywania. Dalej wskazała, że dochodzi należności w kwocie 16.580,48 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 31 dni, w tym 26 dni za okres od 1 stycznia 2013 r. do 1 stycznia 2014 r. oraz 5 dni za okres od 1 stycznia 2014 r. do 28 lutego 2014 r. Nadto na podstawie art. 101² § 3 k.p. w związku z zapisem o zakazie konkurencji w § 5 pkt 4 umowy z dnia 1 stycznia 2013 r. dochodzi należności w kwocie 16.772,44 zł tytułem odszkodowania za przestrzeganie klauzuli o zakazie konkurencji przez okres 6 miesięcy (tj. 11.181,63 zł x 25% x 6 m-cy). Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki w kwocie 11.181,63 zł obliczone zostało na podstawie wystawionych stronie pozwanej przez powódkę rachunków zgodnie z § 4 umowy za okres 12 miesięcy, tj. od stycznia do grudnia 2013 r. – łączna suma rachunków wyniosła 134.179,05 zł, co po podzieleniu przez 12 miesięcy daje kwotę 11.181,63 zł miesięcznie.

W odpowiedzi na pozew złożonej 5 lutego 2015 r. strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika-adwokata, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że powódka przestała być pracownikiem pozwanej spółki w dniu 21 sierpnia 2011 r. 1 stycznia 2011 r. rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej jako praktyka stomatologiczna i prowadzi tą działalność nadal. Usługi te powódka świadczyła na rzecz podmiotów trzecich. Dopiero od 1 stycznia 2013 r. strony zawarły umowę o udzielanie świadczeń zdrowotnych. W okresie od 1 stycznia 2013 r. do 28 lutego 2014 r. powódkę ze stroną pozwaną łączyła umowa nazwana o udzielanie świadczeń zdrowotnych, której podstawą prawną był art. 26 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Zarówno powódka jak i pozwana spółka miały pełną świadomość charakteru prawnego stosunku jaki nawiązały na podstawie umowy z dnia 1 stycznia 2013 r. Nigdy w czasie obowiązywania powyższej umowy kontraktowej nie doszło do zmiany jej warunków poprzez przyjęcie, że ma je łączyć stosunek pracy. Nieracjonalnym jest, aby lekarz dentysta, posiadający prawo do wykonywania zawodu, nie miała świadomości charakteru stosunku prawnego.

Dalej strona pozwana podniosła, że nie zostały spełnione przesłanki pozwalające na uznanie stosunku, którego pozew dotyczy, za stosunek pracy zgodnie z art. 22 k.p. Powódka nie wykonywała pracy pod kierownictwem i w czasie wyznaczonym przez pracodawcę. Powódka samodzielnie organizowała sobie czasy pracy, jak również czas przyjmowania poszczególnych pacjentów. Według wiedzy strony pozwanej powódka miała w tym samym czasie udzielać świadczeń zdrowotnych na rzecz innych osób niż pacjenci strony pozwanej. W okresie, którego dotyczy pozew, nie istniała rejestracja pacjentów ogólnie narzucona powódce. Strona pozwana nie kierowała powódką przy wykonywaniu przez nią świadczeń zdrowotnych. Wynagrodzenie powódki nie było powiązane z jej czasem pracy, lecz z procentowym udziałem powódki w wysokości wynagrodzenia otrzymanego przez stronę pozwaną, po uprzednim odjęciu kosztów diagnostyki oraz kosztów pracowni techniki dentystycznej (§ 4 ust. 4 umowy). Powódka w tak obliczony sposób przedstawiała rachunki wystawiane w ramach swojej działalności gospodarczej, co więcej, w tym czasie korzystała z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych według 19% stawki liniowej, nie zaś na zasadach ogólnych jak przy stosunku pracy.

O kwalifikacji zawartej przez strony umowy powinna decydować treść ich zgodnych oświadczeń woli. Powódka i strona pozwana zgodnie dokonały wyboru podstawy zatrudnienia powódki. Strona pozwana podniosła również, iż nie zasługuje na uwzględnienie żądanie zasądzenia na rzecz powódki kwoty 16.722,44 zł tytułem odszkodowania w związku z zakazem konkurencji określony w § 5 ust. 4 umowy z 1 stycznia 2013 r. Powódka go bowiem nie przestrzegала i mimo zobowiązania się do powstrzymania od działalności konkurencyjnej do dnia 20 sierpnia 2014 r. już w dniu 30 czerwca 2014 r. rozpoczęła konkurencyjną działalność gospodarczą w gabinecie przy ul. (...) we W..

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 października 2003 r. powódka E. Z. po ukończeniu studiów medycznych na kierunku stomatologicznym na A. M. (1) im. P. we W. w związku z koniecznością odbycia stażu podyplomowego zawarła z (...) s.c. J. P., P. P. (2) umowę o pracę na czas określony do dnia 20 stycznia 2004 r. W umowie tej jej strony wskazały, że powódka będzie świadczyć pracę lekarza stomatologa- stażysty w O. przy ul. (...) na pełny etat za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 1.318.53 zł miesięcznie.

Dowód: umowa o pracę z 1 października 2003 r., k. 12

Następnie w okresie od 1 kwietnia 2004 r. do 11 sierpnia 2004 r. powódka zatrudniona była jako lekarz dentysta w (...) sp. z o.o. we W..

Dowód: świadectwo pracy powódki z 30 kwietnia 2004 r., świadectwo pracy powódki z 11 sierpnia 2004 r. – w aktach osobowych powódki, część A

24 września 2004 r. powódka zawarła ponownie umowę o pracę na czas określony z (...) s.c. J. P., P. P. (2) do dnia 31 grudnia 2005 r. na pełny etat. Jako rodzaj wykonywanej pracy wskazano w umowie zadania lekarza stomatologa, ustalając miejsce wykonywanej pracy we W. przy ul. (...) z (...), a wynagrodzenie miesięczne na kwotę 900 zł, powiększone o premie i dodatki.

Dowód: umowa o pracę z 24 września 2004 r., k. 13

30 grudnia 2005 r. strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2010 r. na pełny etat, jako rodzaj wykonywanej pracy wskazując stanowisko lekarza dentystry, ustalając miejsce wykonywanej pracy we W. przy ul. (...) z (...), a wynagrodzenie miesięczne na kwotę 900 zł, powiększone o premie i dodatki.

Dowód: umowa o pracę z 30 grudnia 2005 r., k. 14

W trakcie wykonywania tej umowy w 2006 r. doszło do zmiany miejsca wykonywania pracy przez powódkę na gabinet przy ul. (...) we W.. (...) s.c. J. P., P. P. (2) wynajmowała wówczas od podmiotu, którego była podwykonawcą w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych o nazwie (...), a następnie (...), gabinet stomatologiczny, w którym miało miejsce udzielanie świadczeń zdrowotnych na rzecz pacjentów- klientów tego podmiotu.

Dowód: zeznania powódki, k. 232, zeznania J. P. za stronę pozwaną, k. 232

Dnia 31 grudnia 2010 r. doszło do zawarcia następnej umowy o pracę na czas określony od 1 stycznia 2011 r. do 21 sierpnia 2011 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako rodzaj wykonywanej pracy wskazano stanowisko lekarza dentystry, ustalono miejsce wykonywanej pracy w O. przy ul. (...), a wynagrodzenie miesięczne na kwotę 1.386,00 zł brutto, powiększone o premie i dodatki.

Dowód: umowa o pracę z 31 grudnia 2010 r., k. 15

Pod koniec 2010 r. z inicjatywy powódki i jej męża A. Z., również lekarza dentystry zatrudnionego przez (...) s.c. J. P., P. P. (2) doszło do rozmów ze współnikiem tej spółki (...) w związku z chęcią otrzymywania przez nich wyższego wynagrodzenia. W czasie tego spotkania P. P. (2) zaproponował im założenie własnej działalności gospodarczej oraz oparcie dalszej współpracy o umowy cywilnoprawne o udzielanie świadczeń zdrowotnych przez lekarza dentystrę. Różnica pomiędzy zatrudnieniem w oparciu o umowę o pracę a współpracą w ramach działalności gospodarczej była dla powódki i jej męża jasna i zrozumiała. Powódka oraz A. Z. uznali, że z perspektywy finansowej taka forma współpracy będzie dla nich lepsza i świadomie się na nią zdecydowali. Powódka w tym czasie nie myślała o tym, że chciałaby mieć zawartą z (...) s.c. J. P., P. P. (2) umowę o pracę.

Dowód: zeznania A. Z., k. 219, zeznania powódki, k. 232

1 stycznia 2011 r. powódka rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą F. Stomatologia (...) w B. przy ul. (...), a od 2 lipca 2014 r. także we W. przy ul. (...). Powódka prowadziła działalność leczniczą w postaci ambulatoryjnych świadczeń zdrowotnych udzielanych w ramach indywidualnej praktyki lekarskiej w B. przy ul. (...) oraz w ramach indywidualnej praktyki lekarskiej wyłącznie w przedsiębiorstwie podmiotu leczniczego (...) Filia nr (...) przy ul. (...) we W.. Gabinet stomatologiczny w B. powódka wraz z mężem zaczęła prowadzić w maju 2013 r.

Dowód: wydruk z CEiDG dot. powódki, k. 40-41, księga rejestrowa nr (...) - stan na dzień 5 lutego 2015 r., k. 42, zeznania powódki, k. 232

Powódka w dniu 3 stycznia 2011 r. zawarła z (...) sp. z o.o. umowę o prowadzenie księgowości swojej działalności gospodarczej od dnia 1 stycznia 2011 r. w formie podatkowej księgi przychodów i rozchodów. Od początku 2011 r. jest również ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych.

Dowód: zeznania D. P., k. 82, zeznania C. P., k. 114, zeznania powódki, k. 232

18 stycznia 2011 r. za porozumieniem stron uległa rozwiązaniu umowa o pracę z dnia 31 grudnia 2010 r. (...) rozwiązania umowy wyszła od powódki.

Dowód: pismo powódki zatytułowane „wypowiedzenie” z 18 stycznia 2011 r., świadectwo pracy powódki z 18 stycznia 2011 r. – dokumenty w aktach osobowych powódki, część C

19 stycznia 2011 r. powódka zawarła z (...) s.c. Instytutem (...), której współnikami byli wspólnicy (...) s.c. J. P., P. P. (2) umowę o udzielanie świadczeń zdrowotnych przez lekarza dentystę, w której ustalono, że wynagrodzenie należne powódce obliczane będzie procentowo od wartości udzielonych świadczeń medycznych, bez stałego składnika wynagrodzenia. W oparciu o tą umowę powódka wykonywała czynności stomatologiczne w gabinecie przy ul. (...) we W.. Do zawarcia umowy z (...) s.c. doszło z tego względu, że gabinet przy ul. (...) był przez (...) wynajmowany od podmiotu na rzecz którego spółka ta jako podwykonawca świadczyła usługi medyczne i wynajmujący wyrażał zamiar wypowiedzenia tej umowy, do czego jednak w tym okresie ostatecznie nie doszło.

Dowód: zeznania powódki, k. 232, zeznania J. P. jako współnika strony pozwanej, k. 232

W dniu 13 listopada 2012 r. została podjęta uchwała o przekształceniu spółki cywilnej (...) s.c. (...), P. P. (2) w spółkę jawną.

Dowód: wydruk z KRS nr (...), k. 36-39

1 stycznia 2013 r. strona pozwana zawarła z powódką umowę, którą strony określiły jako „umowę o udzielanie świadczeń zdrowotnych przez lekarza dentystę”. Strona pozwana została w niej oznaczona jako „zleceniodawca”, a powódka jako „zleceniobiorca”. W § 1 ust. 2 i 3 umowy powódka oświadczyła, że posiada uprawnienia do prowadzenia działalności leczniczej w myśl przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, jest przedsiębiorcą w myśl przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz że posiada zezwolenie na wykonywanie praktyki lekarskiej, wpis do rejestru tychże praktyk, a także umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych, obejmującą okres trwania umowy. W § 1 ust. 4 ustaliły, że prawa i obowiązki stron umowy nie mogą być przenoszone na osoby trzecie, jedynie w przypadku choroby, planowanego urlopu lub innych nieprzewidzianych okoliczności dopuszcza się zastępstwa przez osoby trzecie z uprawnieniami lekarza dentysty, po wcześniejszym pisemnym zawiadomieniu zleceniodawcy. Do 26 dni kalendarzowych nie jest wymagane zastępstwo. Zastrzeżono, że ciągłość nieobecności zleceniobiorcy nie może być jednorazowo dłuższa niż 10 dni roboczych. Jako przedmiot umowy (§2 ust. 2) wskazano powierzenie powódce obowiązków związanych z udzielaniem konsultacji i świadczeń stomatologicznych na rzecz pacjentów strony pozwanej. W § 2 ust. 3 wskazano otwarty katalog obowiązków zleceniobiorcy, do których zaliczono m.in. udzielanie świadczeń zdrowotnych z należytą starannością, rzetelne i staranne prowadzenie dokumentacji medycznej, dbałość o składniki majątkowe stanowiące własność zleceniodawcy, przestrzeganie obowiązujących u zleceniodawcy procedur, instrukcji i regulaminów, terminowe wprowadzanie danych o zrealizowanych świadczeniach, co stanowić będzie podstawę rozliczeń finansowych. W § 2 ust. 7 przyjęto, że zleceniobiorca ponosi pełną odpowiedzialność cywilną i karną za szkody wyrządzone pacjentom i osobom trzecim, a w ust. 9, iż ponosi odpowiedzialność materialną i finansową za szkody wyrządzone w mieniu zleceniodawcy. W ust. 11 zleceniodawca zobowiązał się do zapewnienia m.in. lokalu z wyposażeniem, w którym będą świadczone usługi stomatologiczne, sterylizację sprzętu, zaopatrzenie w druki i formularze medyczne rejestrację pacjentów z wyznaczeniem terminu i godziny realizacji świadczenia zdrowotnego, asystę średniego personelu medycznego. Umowa została zawarta na czas nieokreślony (§3 ust. 1), z przyznaniem każdej ze stron do jej rozwiązania za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia (§ 3 ust. 4). W § 4 ust. 1 zleceniobiorca zobowiązał się świadczyć przedmiot umowy w wymiarze czasu pracy: nie mniej niż 30 godzin łącznie w dni powszednie, to jest niemniej niż 6 godzin dziennie oraz nie mniej niż w 1 sobotę w każdym miesiącu w godzinach 8-14. Jednocześnie w § 4 ust. 2 strony ustaliły, że zleceniobiorca będzie świadczyć przedmiot umowy zgodnie z ustalonym i zaakceptowanym przez obie strony harmonogramem. W § 4 ust. 3 zleceniobiorca zobowiązał się świadczyć przedmiot umowy w przedsiębiorstwie leczniczym zleceniodawcy we W. przy ul. (...) lub miejscu przez niego wskazanym. Za wykonanie przedmiotu umowy strony ustaliły wynagrodzenie procentowe za świadczenia zrealizowane na rzecz pacjentów w ramach ubezpieczenia zdrowotnego w wysokości 35% kwoty wynikającej z wykonania usług medycznych, po uprzednim odjęciu kosztów diagnostyki oraz kosztów pracowni dentystycznej oraz w wysokości 35% z wszystkich wypracowanych w danym miesiącu środków finansowych za usługi zrealizowane

odpłatnie dla pacjentów zleceniodawcy, zgodnie z obowiązującym u zleceniodawcy cennikiem, po uprzednim odjęciu kosztów diagnostyki oraz kosztów pracowni techniki dentystycznej, przewidziano także możliwość przyznawania przez zleceniodawcę specjalnej nagrody pieniężnej w określonej przez siebie wysokości (§ 4 ust. 5). Ustalono, iż wynagrodzenie będzie płatne na podstawie wystawionego przez zleceniobiorcę rachunku (§ 4 ust. 6), a zleceniobiorca osobiście rozliczy się z urzędem skarbowym oraz Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (§ 4 ust. 7). § 5 ust. 1 umowy przewidziano możliwość kontroli przez zleceniodawcę trybu, zakresu i jakości wykonywanych przez zleceniobiorcę świadczeń, także za pośrednictwem wyspecjalizowanych osób i jednostek organizacyjnych. W § 5 ust. 4 zleceniobiorca zobowiązał się, że bez wiedzy i zgody zleceniodawcy wyrażonej w formie pisemnej nie będzie udzielał świadczeń pokrywających się z zakresem umowy u konkurencyjnych podmiotów prowadzących tożsamą działalność medyczną co zleceniodawca, których placówki zlokalizowane są w tej samej miejscowości, co przedsiębiorstwa zleceniodawcy oraz w formie własnej praktyki dentystycznej, w okresie trwania umowy i 6 miesięcy od zaprzestania współpracy. Za naruszenie tego zakazu strony ustaliły karę umowną w kwocie 50.000,00 zł (§ 5 pkt 5).

Dowód: umowa o udzielanie świadczeń zdrowotnych przez lekarza dentystę z 1 stycznia 2013 r., k. 16-19

Za wykonanie usług stomatologicznych w styczniu 2013 r. powódka wystawiła stronie pozwanej rachunek nr (...) na kwotę 9.418,50 zł, za luty 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 10.465,00 zł, za marzec 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 14.890,50 zł, za kwiecień 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 17.298,40 zł, za maj 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 11329,85 zł, za czerwiec 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 10.116,05 zł, za lipiec 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 5.253,50 zł, za sierpień 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 9.628,50 zł, za wrzesień 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 12.548,00 zł, za październik 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 14.005,25 zł, za listopad 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 15.561,00 zł, za grudzień 2013 r. rachunek nr (...) na kwotę 3.704,50 zł.

Dowód: odpisy rachunków wystawionych przez powódkę stronie pozwanej za okres od stycznia 2013 r. do grudnia 2013 r., k. 21-26

Pismem z dnia 9 grudnia 2013 r. powódka zwróciła się do strony pozwanej o wyrażenie zgody na otwarcie i prowadzenie działalności jako lekarz dentysta w obrębie W. po upływie 6 miesięcy od dnia złożenia pisma w związku z planowanym zakończeniem współpracy z C. od 10 czerwca 2014 r. Na piśmie zostały nakreślone odręcznie słowa "zgoda od 1 lipca 2014 r. P. P. (2)".

Dowód: odpis pisma powódki z dnia 9 grudnia 2013 r., k. 53

Pod koniec grudnia 2013 r. doszło do rozwiązania umowy łączącej stronę pozwaną i L., wobec czego powódka rozpoczęła świadczenie usług w gabinecie przy ul. (...) we W..

Dowód: zeznania powódki, k. 232, zeznania J. P. jako współnika strony pozwanej, k. 232

W piśmie z dnia 21 stycznia 2014 r. powódka złożyła stronie pozwanej oświadczenie, iż zgodnie z § 3 pkt 4 umowy z 1 stycznia 2013 r. wypowiada tą umowę za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia.

Dowód: pismo powódki z 21 stycznia 2014 r., k. 20

30 czerwca 2014 r. powódka zawarła ze swoim mężem A. Z. jako wynajmującym umowę podnajmu części lokalu użytkowego przy ul. (...) we W. na czas nieoznaczony od dnia 1 lipca 2014 r. W § 2 tej umowy wynajmujący wyraził zgodę na korzystanie przez podnajemcę z lokalu zaadaptowanego na gabinet stomatologiczny, w tym poczekalnię i łazienkę. Z początkiem lipca 2014 r. powódka rozpoczęła tam prowadzenie swojej praktyki.

Dowód: umowa podnajmu z 30 czerwca 2014 r., k. 54-55, zeznania powódki, k. 232

Pismem z dnia 6 lutego 2015 r. pełnomocnik strony pozwanej wezwał powódkę do zapłaty na rzecz strony pozwanej kwoty 50.000,00 zł do dnia 16 lutego 2015 r. tytułem kary umownej za naruszenie przez powódkę zakazu konkurencji wskazanego w § 5 ust. 4 umowy z dnia 1 stycznia 2013 r. o udzielanie świadczeń zdrowotnych przez lekarza dentystę,

polegającego na rozpoczęciu przez nią w dniu 30 czerwca 2014 r. działalności konkurencyjnej, a więc przed upływem 6 miesięcy od dnia zakończenia współpracy ze stroną pozwaną.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 52

Zarówno w okresie, gdy powódka zatrudniona była w oparciu o umowy o pracę z poprzednikiem prawnym strony pozwanej, jak i w czasie, gdy łączyła ją umowa o udzielanie świadczeń zdrowotnych przez lekarza dentystę najpierw z (...) s.c. (...), a później ze stroną pozwaną, nikt nie nadzorował sposobu wykonywania świadczeń przez powódkę. W razie jakichkolwiek problemów powódka kontaktowała się z dyrektorem ds. administracyjnych strony pozwanej, przy czym dotyczyło to głównie braków w zaopatrzeniu. Nikt nie wydawał jej poleceń co do sposobu pracy. W czasie zatrudnienia w oparciu o umowy o pracę powódka składała wnioski urlopowe na piśmie, w okresie prowadzenia działalności gospodarczej jedynie informowała o planowanym urlopie dyrektora ds. administracyjnych i w czasie jej nieobecności spowodowanej urlopem nie otrzymywała żadnego wynagrodzenia, ponieważ nie udzielała wówczas żadnych świadczeń zdrowotnych. Nikt nie kontrolował godzin pracy powódki, nikomu nie zgłaszała wyjść z gabinetu, jedynie w przypadku całonocnej nieobecności była obowiązana zgłosić to stronie pozwanej. W trakcie zatrudnienia w oparciu o umowy o pracę i wykonywania jej przy ul. (...) z B. we W. u poprzednika prawnego strony pozwanej praca wykonywana była na dwie zmiany: od 8 do 14 oraz od 14 do 21, przy czym powódka jako osoba później zatrudniona musiała się dostosować do grafiku wcześniej zatrudnionych lekarzy dentystów. W trakcie zatrudnienia przy ul. (...) były dwie zmiany: od 8 do 14 oraz od 14 do 20, przy czym grafik godzin uzależniony był od potrzeb powódki – godziny ustalane były tak, żeby naprzemiennie z mężem, A. Z., mogła sprawować opiekę nad dziećmi – do ustalenia grafiku dochodziło w drodze uzgodnień między stronami. Rejestrację pacjentów prowadziła asystentka powódki, zatrudniona przez stronę pozwaną, powódka, w czasie gdy asystentka nie mogła odebrać telefonu oraz grzecznościowo – pracownicy rejestracji podmiotu, dla którego strona pozwana była podwykonawcą, tj. początkowo podmiotu o nazwie (...), a następnie (...).

Dowód: zeznania powódki, k. 232, zeznania J. P. jako strony pozwanej, k. 232, zeznania A. Z., k. 219, zeznania A. M. (1), k. 207-210, zeznania A. M. (2), k. 219

Od 2011 r. powódka dochody z pozarolniczej działalności gospodarczej rozlicza podatkiem liniowym. W 2013 r. powódka z tego tytułu osiągnęła przychód w kwocie 137.519,45 zł (dochód 90.870,35 zł, koszty uzyskania przychodów wyniosły 46.649,10 zł). W 2014 r. osiągnęła z kolei przychód w wysokości 53.831,84 zł (dochód 3.386,31 zł, koszty uzyskania przychodu wyniosły 50.445,53 zł). Składkę zdrowotną powódka opłacała od początku prowadzenia działalności gospodarczej w minimalnej wysokości.

Dowód: pismo C. P. z dnia 25 czerwca 2015 r., k. 149, zeznanie PIT-36L powódki za 2014 r. wraz z informacją o wysokości dochodu (straty) w roku podatkowym 2014 i urzędowym poświadczeniem odbioru, k. 150-154, zeznanie PIT-36L powódki za 2013 r. wraz z informacją o wysokości dochodu (straty) w roku podatkowym 2013, k. 155-157, zeznania M. I., k. 114

Powódka dla celów podatkowych prowadziła księgę przychodów i rozchodów. W okresie od stycznia 2013 r. do grudnia 2013 r. większa część przychodów powódki pochodziła ze sprzedaży usług na rzecz strony pozwanej, przy czym za maj 2013 r. oraz okres lipiec-grudzień 2013 r. dokonywała sprzedaży także na rzecz innych niż strona pozwana podmiotów. W styczniu 2014 r. powódka świadczyła usługi m.in. na rzecz (...) s.c. Instytutu (...). Po tym okresie dokonywała wyłącznie sprzedaży na rzecz innych podmiotów. W okresie od stycznia 2013 r. do sierpnia 2014 r., w tym także w okresie współpracy ze stroną pozwaną, powódka jako wydatki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą ujmowała m.in. czynsz leasingowy, zakup paliwa, zużycie materiałów, usługi księgowe, telefon, ubezpieczenie, dokonywała także odpisów amortyzacyjnych.

Dowód: księga przychodów i rozchodów powódki za okres od stycznia 2013 r. do sierpnia 2014 r., k. 158-177

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach wskazanych wyżej. Pomiął zeznania świadka A. B., albowiem świadek nie posiadała wiedzy na temat okoliczności istotnych w sprawie. Sąd dopuścił dowód z

zeznań świadka A. Z. tylko na okoliczność zakresu i rodzaju pracy świadczonej przez powódkę na rzecz strony pozwanej, daty i okoliczności podjęcia przez powódkę prywatnej praktyki lekarskiej, ponieważ pozostałe okoliczności, na które powódka dowód ten powoływała (k. 107) nie miały znaczenia w sprawie. Wnioski powódki o przesłuchanie w charakterze świadków J. S. oraz S. B. na okoliczność zakresu i rodzaju pracy świadczonej przez powódkę na rzecz strony pozwanej oraz pozostawania pod nadzorem służbowym świadków złożony przez pełnomocnika powódki na rozprawie w dniu 23 września 2015 r. Sąd oddalił jako spóźnione w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c. Powódka miała możliwość złożenia tych wniosków dowodowych już w pozwie, konieczność ich powołania nie wynikała dopiero na skutek zeznań świadków A. B., A. M. (2) i A. Z. na rozprawie w dniu 23 września 2015 r. Nadto uwzględnienie tych wniosków dowodowych na okoliczności wskazane wyżej spowodowałoby jedynie zwłokę w rozpoznawaniu sprawy, skoro sama powódka przesłuchana w charakterze strony (k. 232) wskazała, że osoby te nie były jej przełożonymi i nie sprawowały nad nią nadzoru.

W oparciu o powyższe ustalenie faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności ustosunkować należało się do pierwszego z roszczeń pozwu, tj. roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy nawiązanego pomiędzy powódką a stroną pozwaną na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w okresie od 1 stycznia 2013 r. do dnia 28 lutego 2014 r., jako że stwierdzenie jego zasadności jest w istocie przesłanką badania słuszności pozostałych roszczeń zgłoszonych przez powódkę, albowiem wynikają one tylko i wyłącznie ze stosunku pracy.

Wskazać należy, że w razie sporu co do treści umowy lub rodzaju stosunku prawnego na podstawie którego była świadczona praca pracownikowi przysługuje roszczenie o ustalenie stosunku prawnego łączącego strony, jeśli ma on w tym interes prawny (art. 189 k.p.c.). Roszczenie o ustalenie istnienia stosunku pracy może być rozpoznane tylko przez sąd pracy i tylko ten sąd może, uznając jego niezasadność, wydać orzeczenie oddalające powództwo nawet, gdy przesłanką takiego rozstrzygnięcia jest uznanie cywilnoprawnego charakteru stosunku łączącego powoda z pozwanym. To samo dotyczy roszczeń, które mogą być wywodzone tylko ze stosunku pracy bez względu na podstawę faktyczną sporu (pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 15 listopada 2006 r., I PK 98/06, który tut. Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela).

W niniejszej sprawie nie było kwestią sporną, iż w okresach od 1 października 2003 r. do 20 stycznia 2004 r., od 24 września 2004 r. do 31 grudnia 2005 r. oraz od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2010 r. powódka była zatrudniona u poprzednika prawnego strony pozwanej, to jest (...) spółki cywilnej, której współnikami byli J. P. i P. P. (2), na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Sporny natomiast był charakter kolejnej umowy, którą powódka zawarła z (...) J. P., P. P. (2) w dniu 1 stycznia 2013 r., a która trwała do 28 lutego 2014 r., tj. do jej rozwiązania na skutek złożenia przez powódkę oświadczenia woli o jej wypowiedzeniu, a która zatytułowana została „umową o udzielanie świadczeń zdrowotnych przez lekarza dentystę”. Powódka wskazywała, że w jej ocenie zawarcie tej umowy było podstawą istnienia między stronami stosunku pracy, natomiast strona pozwana twierdziła, że strony-obie prowadzące działalność gospodarczą- świadomie zawarły cywilnoprawną umowę nazwaną o udzielanie świadczeń zdrowotnych, której podstawą prawną był art. 26 i 27 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej.

Oceniając charakter prawny spornej umowy w pierwszym rzędzie wskazać trzeba, że zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Treścią umowy o pracę jest więc zobowiązanie się pracownika do wykonywania określonej pracy za wynagrodzeniem. Umowa o pracę posiada cechy stosunku zobowiązaniowego – jest dwustronnie zobowiązująca, odpłatna i konsensualna. Posiada jednak cechy różniące ją od innych umów o świadczenie usług, w szczególności od umowy o dzieło (art. 627 i następne kodeksu cywilnego) oraz umowy zlecenia (art. 734 i następne kodeksu cywilnego). Cechy stosunku pracy, wynikające z art. 22 k.p. wyróżniają go od innych stosunków prawnych. Decydującym kryterium odróżniającym umowę o pracę od innych umów jest świadczenie pracy określonego rodzaju, przez którą należy rozumieć zasadnicze obowiązki

pracownika oraz miejsce i czas wykonywania pracy pod kierownictwem pracodawcy. Pracownik obowiązany jest więc świadczyć pracę w zorganizowanym zespole pracowniczym, podporządkowanym pracodawcy, w granicach wynikających z charakteru pracy i potrzeb pracodawcy oraz zastrzeżonych ustawowo praw pracownika. Zasada podporządkowania jest jedną z podstawowych cech odróżniających stosunek pracy od stosunku opartego na umowie o dzieło lub zleceniu. W odróżnieniu od tych umów, charakterystyczną cechą umowy o pracę jest również to, że ryzyko przedsięwzięcia ciąży na podmiocie zatrudniającym.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 25 listopada 2005 r. (I UK 68/05, Wokanda 2006/4/26) istotna jest tu prawidłowa wykładnia art. 22 k.p., który to przepis był wielokrotnie przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, a wypracowana linia orzecnicza jest jednolita i utrwalona. Trafnie zauważono, iż wykonywanie takich samych czynności może występować w ramach umowy o pracę i umowy cywilnoprawnej. W uzasadnieniu przywołanego orzeczeniu Sąd Najwyższy podkreślił rolę kierownictwa pracodawcy jako charakterystycznego i konstrukcyjnego elementu istnienia stosunku pracy: „Cechą umowy o pracę nie jest też pozostawanie w dyspozycji pracodawcy - bo to może występować też w umowach cywilnoprawnych - lecz wykonywanie pracy pod kierownictwem pracodawcy (pracy podporządkowanej). Ta cecha ma charakter konstrukcyjny dla istnienia stosunku pracy. (...) Dla stwierdzenia, że występuje ona w treści stosunku prawnego z reguły wskazuje się na takie elementy, jak: określony czas pracy i miejsce wykonywania czynności (...); podpisywanie listy obecności, podporządkowanie pracownika regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy oraz obowiązek przestrzegania norm pracy (...); obowiązek wykonywania poleceń przełożonych (...); wykonywanie pracy zmianowej i stała dyspozycyjność (...); dokładne określenie miejsca i czasu realizacji powierzonego zadania oraz ich wykonywanie pod nadzorem kierownika. (...)”.

Mając na uwadze wyżej ustalony stan faktyczny oraz powyższe rozważania w ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że w zakresie przedmiotu sporu strony łączył stosunek pracy w oparciu o umowę o pracę.

W pierwszym rzędzie przywołać tu należy zasadę swobody umów, obowiązująca także w prawie pracy zgodnie z art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p., a która pozwala stronom swobodnie ukształtować stosunek prawny, w ramach którego ma być wykonana praca. O rodzaju zawartej umowy rozstrzyga więc przede wszystkim zgodna wola stron, gdyż art. 22 § 1¹ k.p. nie stwarza prawnego domniemania zawarcia umowy o pracę (podobny pogląd zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z 23 września 1998 r., II UKN 229/98, OSNAPiUS 1999 nr 19, poz. 627).

Powódka, która od 24 września 2004 r. nieprzerwanie świadczyła pracę jako lekarz dentyista w ramach zawieranych z poprzednikiem prawnym strony pozwanej na kolejne okresy umów o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy, w związku z chęcią uzyskania wyższych dochodów pod koniec 2010 roku w pełni świadomie i dobrowolnie zdecydowała się rozpocząć jednoosobową działalność gospodarczą, a następnie zawrzeć najpierw z (...) s.c. (...), a później ze stroną pozwaną sporną umowy cywilnoprawne w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Jak wynika z zeznań zarówno samej powódki, jej męża A. Z., a także J. P., powódka, która chciała uzyskiwać wyższe dochody rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej z dniem 1 stycznia 2011 r., w pełni akceptując fakt, iż stron dotychczas zawartych umów o pracę nie będzie łączyć dłużej stosunek pracy. Przypomnieć w tym miejsca trzeba, że poza wskazanymi już wyżej umowami o pracę łączącymi powódkę i poprzednika prawnego strony pozwanej, których istnienie było bezsporne, strony te zawarły w dniu 31 grudnia 2010 r. jeszcze jedną umowę o pracę na czas określony do dnia 21 sierpnia 2011 r., która – inaczej niż zeznała ta powódka, a co wynika z jej pisma znajdującego się w aktach osobowych powódki – została z inicjatywy powódki rozwiązana przez strony za porozumieniem stron w dniu 18 stycznia 2011 r. Już następnego dnia zawarła w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowę o udzielanie świadczeń zdrowotnych z (...) s.c. (...). 3 stycznia 2011 r. powódka zawarła umowę z (...) sp. z o.o. o prowadzenie księgowości działalności gospodarczej powódki, przy rozpoczęciu prowadzenia działalności gospodarczej wybrała formę opodatkowania podatkiem liniowym, dostępnym tylko dla osób prowadzących działalność gospodarczą, zawarła także umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych. Powódka, jako lekarz dentyista z pewnością знаła w chwili rozpoczynania prowadzenia działalności gospodarczej regulacje ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza

i lekarza dentystry (Dz. U. z 2008 r., Nr 136, poz. 857 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2011 r. do 30 czerwca 2011 r., w tym art. 50 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym lekarz mógł wykonywać indywidualną praktykę lekarską, indywidualną praktykę lekarską wyłącznie w miejscu wezwania, indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską lub indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską wyłącznie w miejscu wezwania, po uzyskaniu wpisu odpowiednio do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich, indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich, prowadzonego przez okręgową radę lekarską właściwą ze względu na miejsce wykonywania praktyki. Powódka wpis taki uzyskała. Wszystko powyższe w ocenie Sądu wskazuje jednoznacznie, iż powódka rozpoczynając prowadzenie działalności gospodarczej i rozwiązując w dniu 18 stycznia 2011 r. za porozumieniem stron z poprzednikiem prawnym strony pozwanej nie miała zamiaru kontynuować istnienia pomiędzy nią a pracodawcą stosunku pracy.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, że powódka w wytoczonym powództwie nie domagała się ustalenia istnienia stosunku pracy w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r., a tylko i wyłącznie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 28 lutego 2014 r., mimo zawarcia w dniu 19 stycznia 2011 r. umowy z (...) s.c. (...) na zasadach analogicznych jak w umowie ze stroną pozwaną z dnia 1 stycznia 2013 r.

Odnosząc się tym samym już do samej umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych zawartej ze stroną pozwaną wskazać należy, że zawierając tą umowę w dniu 1 stycznia 2013 r. powódka, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 r., poz. 618 z późn. zm.) zgłosiła do rejestru, o którym mowa w art. 100 ustawy prowadzenie działalności leczniczej wykonywanej w formie jednoosobowej działalności gospodarczej jako indywidualna praktyka lekarska wyłącznie w przedsiębiorstwie podmiotu leczniczego na podstawie umowy z tym podmiotem, w tym wypadku z (...) Filia nr 6 przy ul. (...) we W. (art. 5 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 100 ustawy). Poza zatem wskazanymi wyżej okolicznościami, które mają pełne odniesienie także i do tej umowy, także i fakt dokonania przedmiotowego wpisu do rejestru w ocenie Sądu przesądza o zamiarze obu stron związania się umową o charakterze cywilnoprawnym w ramach prowadzonych działalności gospodarczych. Nadto, jak wynika z analizy podatkowej księgi przychodów i rozchodów powódki w całym okresie 2013 i 2014 r. jej działalność gospodarcza generowała koszty, które pomniejszały jej dochód, w tym wydatki na zakup materiałów. Zauważyć przy tym trzeba, iż jak wskazywała sama powódka gabinet stomatologiczny wraz z mężem otworzyła w B. dopiero w maju 2013 r.

Niezależnie od powyższego podnieść trzeba, że zarówno zapisy umowy z 1 stycznia 2013 r., jak i sposób jej wykonywania w żaden sposób nie wskazują, że pomiędzy stronami w związku z jej zawarciem powstał lub był kontynuowany stosunek pracy. Strona pozwana przez cały okres współpracy stron nigdy nie wydawała powódce wiążących poleceń, grafik godzin ustalany był pomiędzy stronami za obopólnym porozumieniem, z uwzględnieniem potrzeb osobistych i rodzinnych powódki. Powódka nie miała nad sobą osoby przełożonego, który nadzorowałby jej pracę, z czego w pełni zdawała sobie sprawę. Nikt nie kontrolował godzin przybycia i wyjścia powódki z gabinetu przy (...) 27-29 czy później przy ul. (...) we W., nie miała obowiązku zgłaszania wyjść w godzinach pracy gabinetu. Powódka nie składała wniosków urlopowych, tylko informowała stronę pozwaną o planowanej nieobecności, za czas której nie otrzymywała wynagrodzenia, albowiem te należało się tylko za faktycznie udzielone świadczenia w procentowo ustalonej wysokości. Nie sposób zatem mówić w tym stanie rzeczy o podporządkowaniu pracowniczym powódki wobec strony pozwanej, o kierowaniu pracą powódki przez tą ostatnią. Powyższej oceny nie zmienia fakt, iż poza kwestiami urlopu (w okresie, w którym powódka była zatrudniona w oparciu o umowy o pracę zgłaszała ona wnioski urlopowe poprzednikowi prawnemu strony pozwanej), powódka w okresie pomiędzy 24 września 2004 r. a 18 stycznia 2011 r. faktycznie dysponowała znaczną samodzielnością w związku z wykonywaną pracą, tożsamą z tą, która miała również później. Jakkolwiek bowiem poprzednik strony pozwanej nie korzystał z uprawnienia do kierowania pracą powódki niewątpliwie był do tego uprawniony w związku z treścią art. 22 § 1 k.p. Takiej możliwości strona pozwana w związku z zawartą umową z dnia 1 stycznia 2013 r. już natomiast nie miała.

Mając na uwadze zarówno brak woli zawarcia przez strony umowy o pracę, jak i brak najistotniejszego elementu stosunku pracy jakim jest kierownictwo pracodawcy pierwsze ze wskazanych w pozwie roszczeń musiało ulec oddaleniu.

Jednocześnie, skoro nie ustalono istnienia pomiędzy stronami stosunku pracy, oddaleniu ulec musiały pozostałe roszczenia powódki, związane są one bowiem immanentnie z istnieniem tego stosunku.

Zgodnie z art. 171 § 1 k.p., w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Wskazać należy, że prawo do urlopu oraz ewentualnego ekwiwalentu przysługuje tylko w przypadku istnienia stosunku pracy opartego na przepisach Kodeksu pracy. Z tego też względu roszczenie powódki o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 16.580,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2014 r. tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy nie mogło zostać uwzględnione.

Podobnie roszczenie o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 16.772,44 zł tytułem odszkodowania należnego pracownikowi od pracodawcy w związku z zwarcie umowy o zakazie konkurencji, jako znajdujące wyłączną podstawę w treści art. 101² § 3 k.p., a nie w treści zawartej umowy, musiało zostać oddalone przy jednoczesnym braku podstaw do przekazania tego roszczenia do rozpoznania innemu wydziałowi Sądu.

Zgodnie z treścią art. 97 § 1 zd. 1 k.p. w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Skoro zatem, jak ustalono, strony łączyły umowny stosunek cywilnoprawny, nie mający charakteru pracowniczego, obowiązek o którym mowa we wskazanym wyżej przepisie nie zaktualizował się.

Mając na uwadze powyższe powództwo jako nieuzasadnione zostało oddalone w całości, co znalazło swój wyraz **w treści punktu I sentencji wyroku.**

Orzekając o kosztach Sąd miał na względzie zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu z art. 98 k.p.c., który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zważywszy na fakt, że powódka przegrała w całości zasadnym było zwrócenie przez nią stronie pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ustalonych w oparciu o § 6 pkt 5 i § 12 ust.1 pkt 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Opierając się także o wynik procesu Sąd nałożył na powódkę obowiązek zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych, na które złożyły się koszty stawiennictwa świadków. **O powyższym orzeczono jak w punkcie III sentencji wyroku.**

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 35 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36 u.k.s.c. Natomiast w myśl art. 113 ust. 1 u.k.s.c. kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Kosztami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa była opłata od pozwu. Jako że powództwo podlegało oddaleniu, a tym samym to strona pozwana wygrała proces i w związku z czym nie było podstaw do odciążenia jej kosztami sądowymi, natomiast powódka z mocy prawa była zwolniona z obowiązku poniesienia kosztów sądowych, Sąd zaliczył je na rachunek Skarbu Państwa, nie znajdując podstaw do obciążenia nimi powódki, o czym **orzeczono jak w punkcie IV sentencji wyroku.**